

Octubre Teatral
PRESENTA

La Vampira del Raval

DE JOSEP ARIAS VELASCO

MÚSICA

ALBERT GUINOVART

AMB

PEP CRUZ
ROSER BATALLA
JORDI COROMINA
ROGER PERA
MINGO RÀFOLS
MERCÈ MARTÍNEZ

DIRECCIÓ MUSICAL

ANDREU GALLÉN

UN ESPECTACLE DE

JAUME VILLANUEVA

ESCENOGRAFIA: RAMON DE LOS HEROS IL·LUMINACIÓ: CARLES VALERO
MARIONETES: ANITA MARAVILLAS COREOGRAFIA: EDGAR ÀVILA
VESTUARI: MARIA ARAUJO PIANO: ANDREU GALLÉN VIOLI: VÍCTOR PÉREZ
CLARINET: VÍCTOR MIRALLAS CONTRABAIX: FRANCISCO MESTRE

~ BASAT EN FETS REALS ~

TEMPORADA
LIMITADA

A PARTIR DEL 14 DESEMBRE
AL TEATRE DEL RAVAL

LA VAMPIRA DEL RAVAL
DE JOSEP ARIAS VELASCO

Música

Albert Guinovart

Un espectacle de

Jaume Villanueva

Actors

Pep Cruz

Roser Batalla

Roger Pera

Jordi Coromina

Mingo Ràfols

Mercè Martínez

Valentina Raposo

Músics

Piano

Andreu Gallén

Violí

Víctor Pérez

Clarinet

Víctor Mirallas

Contrabaix

Francisco Mestre

Equip Artístic

Direcció d'art

Jordi Ribera

Coreografia

Edgard Ávila

Mestre Titellaire

Valentina Raposo

Escenografia

Ramon de los Heros

Vestuari i caracteritzacions

Maria Araujo

Il·luminació

Carles Valero

Il·lustració

Ana Belén Martínez

Disseny Gràfic

Eduard Rojo

Fotografia

David Ruano

Ajudant de Direcció

Lluís Parera

Equip de Producció

Comunicació

Xtrategium

Carmen Vicente

Producció executiva

Jordi Gimeno

Producció associada

Cristina Raventós

Empar López

(Teatre del Raval)

Perruqueria

Santos

Construcció marionetes

Anita Maravillas

Construcció Escenografia

Mobba Badalona

Confecció Vestuari

Atuendo

Xarxes socials

Teatralnet

SINOPSI

Ambientada a la Barcelona del 1912, 'La Vampira del Raval' relata -en clau de musical burlesc **tragicòmic**- la tenebrosa vida d'Enriqueta Martí, personatge real que segrestava, prostituïa i sacrificava nens i nenes del barri del Raval, a fi de satisfer les necessitats eròtiques i terapèutiques de la bona societat barcelonina. **El segrest de la nena Teresita Guitart serà el punt de partida del final de la Vampira i de les seves activitats sinistres.**

HORARIS I PREUS

Dijous: 20:30

Preus: de 17 a 28 euros

Divendres: 20:30

(consultar preus especials)

Dissabte: 19:00 - 22:00

Diumenge: 18:00

(consultar festius Nadal)

LA BARCELONA DEL 1912

A Barcelona, més coneguda com 'la Perla del mediterrani', i tres anys després de la Setmana Tràgica, els ciutadans estaven preocupats per la desaparició d'una nena de cinc anys anomenada Teresita Guitart. Mentre que la premsa intentava donar tota mena de detalls sobre el trist succés, el Governador Civil tractava de convèncer a tots que era completament fals el rumor que s'estava estenent per Barcelona sobre la desaparició durant els últims mesos de nens i nenes de poca edat, que segons les males llengües haurien estat segrestats...

CANÇONS

Primer acte

Carrerons de Barcelona

Sóc jove encara

Jo sóc Ribot

No em diguis Queta

Canut el Llardós

La xafardera

La Vampira del Raval

Segon acte

La fi del món

Dins les venes

Pobre Pepito

Quines penques

Somnis de puresa

Els tres pilars de la societat

SINOPSI ARGUMENTAL PER JOSEP ARIAS VELASCO

La Vampira del carrer Ponent, tragèdia amb revestiment de melodrama, està basada en fets reals esdevinguts a la Barcelona de començaments del segle XX. Pels primers mesos de l'any 1912 –encara obertes les ferides de la Setmana Tràgica, recent l'afusellament de Ferrer i Guàrdia– es va esbandir per aquella Barcelona fosca i atemorida la brama que una dona sinistra segrestava nens i nenes pels voltants de la Rambla. Les descripcions dels testimonis eren discordes. Uns parlaven d'una dona esparracada amb posat de captaire. D'altres descrivien una dama elegantment abillada que s'emportava els menuts amb llaminadures i afalacs.

L'opinió pública es va alertar. Es diaris exigien accions immediates a l'autoritat. Era governador civil de Barcelona el polític gallec Manuel Portela Valladares, qui, anys a venir, el 1935, suspès l'Estatut i empresonat el Govern presidit per Lluís Companys, seria Governador General de Catalunya. (Manuel Portela és personatge entre bastidors del nostre melodrama, del qual mou alguns fils).

Al cap de pocs dies, el policia Ribot, personatge realment existent amb aquest nom, procedia a la detenció en un entresòl del número 39 del carrer Ponent (avui Joaquín Costa) de l'Enriqueta Martí, una dona de qui se sabia que demanava almoina a la porta d'una església del Raval. Ribot no posseïa en aquell moment manament judicial. De manera que va entrar al pis amb el pretext que uns veïns havien denunciat que l'Enriqueta hi tenia gallines. La delatora de l'Enriqueta va ser la Claudina Elías, una típica xafardera de veïnat, el nom de la qual ens ha estat transmès pels diaris de l'època. A l'autor del melodrama li agrada imaginar la Claudina Elías com una dona cínica, de la nissaga de Diògenes de Sinope. I aquesta és la imatge que n'ha tractat de transmetre.

El comissari de Policia que va ordenar la detenció de l'Enriqueta, es deia José Millán Astray. Exacte. Era la mateixa persona que, 22 anys més tard, en un acte presidit pel rector Unamuno a la Universitat de Salamanca, en presència de doña Carmen Polo de Franco, va donar el crit de ¡Muera la inteligencia y viva la muerte! El personatge de Millán Astray és l'únic del melodrama que parla castellà. D'aquesta manera, l'autor dóna compliment a una Reial Ordre de l'època d'Isabel II –i que probablement segueix vigent– segons la qual, en totes les obres de teatre que es representin a Catalunya ha d'haver-hi, com a mínim, un personatge que parli castellà.

Avançades les investigacions es va descobrir que la Vampira explotava un bordell infantil a la Vila de Gràcia i que –industriosa com era– aprofitava la sang i altres residus orgànics

dels nens, que accidentalment morien a casa seva, amb finalitats filantròpiques: fabricava ungüents destinats al guariment de tísics i altres malalts.

Un altre personatge real del melodrama va ser el marit de la Vampira, Joan Pujaló, artista pintor, simpatitzant de l'anarquisme, vegetarià, naturista, probablement esperantista i que es nodria d'escaiola. En el moment dels fets, feia anys que marit i muller vivien separats. Hom pot suposar que Pujaló, qui, com a bon home d'esquerres, tenia vocació de redemptor, va redimir l'Enriqueta, tot extraient-la d'un prostíbul del Raval. Sembla ser, però, que la dona era rebecca a la redempció passiva, de manera que va acabar volant pel seu compte.

En la realitat, l'Enriqueta va morir linxada per les seves companyes de presó, abans de ser jutjada. És versemblant que l'inductor d'aquell acte de justícia popular fos el governador Portela (que al cel sigui). A les autoritats de l'època, com a les d'enguany, no els agradava que els polítics i altres prohoms es poguessin veure implicats en els escàndols públics.

Al nostre melodrama, la Vampira es executada en escena per l'elegant sistema del garrot vil. Aquest desenllaç, a més d'ésser més melodramàtic, dóna peu a l'escena de la 'rea' en capella, inspirada en 'El horroroso crimen de Peñaranda del Campo', de Pío Baroja. Tot seguit, ve la 'Cançó dels tres pilars de la societat' (el jutge, el capellà i el botxí). N'és font d'inspiració el cuplet dels tres rates de 'La Gran Vía'.

La premsa de l'època anava plena de la brama que existia una llibreta, on la Vampira anotava els noms dels seus clients, gent de la bona societat barcelonina. En la nostra ficció, la famosa llibreta hi juga un paper important, semblant al del mocador de la Desdèmona. El policia Ribot troba en un escorcoll la llibreta. Quan el policia es presenta tot cofoi amb la seva troballa davant el comissari Millán Astray, aquest crema el document en una estufa. Tot seguit ofereix al zelós agent de l'autoritat un merescut ascens com a salari del silenci.

L'autor del melodrama, malvat amateur, vol retre, amb la seva obra, homenatge d'admiració als grans malvats professionals del passat, èmuls del diví marquès de Sade. L'Enriqueta Martí va tenir un destí tràgic. La seva biografia l'arrossegava fatalment cap a l'abisme. Venuda per la seva mare a un conco bavós, quan ella tenia 12 anys, en arribar a l'adolescència era ja carn de bordell. La redempció pujalesca li va donar nova empenta. La seva sensualitat i la seva cobdícia van fer la resta. Així és com va emprendre una meri-tòria i promissòria carrera criminal. Però ella no se'n sentia culpable, sinó víctima.

*Tan sols som titelles els homes, les dones
Titelles mogudes pel fils del Destí
Les dones, els homes tan sols som joguines
Que belluga Déu amb l'enorme dit*

...

*Jo sóc innocent, Déu és el Diable
Jo sóc innocent, Déu és el botxí.*

Si l'autor fos un home benpensant i com cal, se sentiria temptat de fer que els autèntics traïdors del melodrama fossin els clients de la Vampira, Però, com blasmar la conducta de l'afable Marquès, protector de la infància desvalguda, pederasta per excés de sensibilitat? O la de l'advocat típic Vallvé, que va engolir la sang d'en Pepito per amor a la vida? Com va escriure el poeta, dins de les venes (de les de Vallvé) vida és la sang.

Pel que fa a les autoritats, el governador Portela i el comissari Millán Astray tampoc no podien fer cap altra cosa que la que van fer: subjectar el seu capteniment a la virtut de la prudència que, des del temps de Ponç Pilat fins el nostres dies, sempre ha sigut la virtut pròpia de les autoritats.

Quant a l'Ésser Suprem, a qui la Vampira va atribuir, blasfemament, la culpabilitat, tampoc no està mancat de coartada. Poc abans de l'instant infinit del traspàs, quan la pobra Enriqueta besllumava ja l'Eternitat, va cantar:

*Quan jo anava a estudi tothom m'estimava
El cel de la Rambla era ple de llum*

L'autor del melodrama desitja de tot cor que la llum sigui amb tots nosaltres: amb els bons i amb els malvats. I n'està segur, que així serà. L'esquizofrènic Nietzsche va escriure:

*'El dolor diu: "Passa i acaba". Però l'alegria vol Eternitat. Vol profunda Eternitat.
I aquesta és la coartada de Déu.*

Josep Arias Velasco

ENRIQUETA MARTÍ: LA VAMPIRA DEL RAVAL

Enriqueta Martí Ripollés va néixer a Sant Feliu de Llobregat al 1868. De molt jove, es trasllada des de la seva ciutat natal cap a Barcelona on treballarà com a mainadera, però aviat comença a exercir la prostitució, tant en bordells com en altres indrets com el Port de Barcelona o el Portal de Santa Madrona.

Al 1895 es casa amb un artista, un pintor anomenat Joan Pujaló, però el matrimoni no funcionava i no va deixar de freqüentar els ambients de prostitució ni el món de la gent de mala vida.

L'Enriqueta portava una doble vida. Durant el dia mendicava i demanava en cases de caritat, convents i parròquies, vestint parracs i portant en ocasions nens de la mà que els feia passar pels seus fills. Posteriorment, els prostituïa o els assassinava.

No tenia cap necessitat de mendicar ja que el seu doble treball com proxeneta i prostituta li donaven suficients diners per viure sense problemes. De nit, es vestia amb robes luxoses, barrets i perruques, i es feia veure en el Teatre del Liceu, el Casino de la Arrabassada i altres llocs on acudia la classe acomodada de Barcelona.

És probable que en aquests llocs oferís els seus serveis com proxeneta especialitzada en criatures. En 1909, va ser detinguda en el seu pis del carrer Minerva de Barcelona acusada de regentar un bordell on s'oferien serveis sexuals de nens entre 3 i 14 anys. Amb ella, va ser detingut un jove d'una família d'alta posició social. Gràcies als seus contactes amb altes personalitats barcelonines que contractaven els seus serveis com proxeneta infantil, Enriqueta mai va tenir un judici per l'assumpte del bordell i el procés es va perdre en l'oblit judicial i burocràtic.

Al mateix temps que feia de proxeneta de nens, també exercia la professió de remeiera. Els productes que utilitzava per fabricar els seus remeis estaven composts per restes humanes de les criatures que matava, que arribaven fins i tot a ser des de nens de pit fins a criatures de 9 anys. D'aquests nens ho aprofitava gairebé tot, el greix, la sang, els cabells, els ossos.. que transformava en unguents, per guarir malalties i pels que la gent de classe alta pagava grans summes de diners.

En el moment de la seva última detenció es van trobar en el seu pis del barri del Raval, concretament el número 29, entresòl primera del carrer de Ponent (avui Joaquín Costa), i en diferents pisos de Barcelona on havia viscut, els ossos d'un total de dotze nens. Els forenses van tenir molt treball ja que quedaven poques restes i van aconseguir diferenciar un total de dotze nens.

La Vampira del Raval

El 10 de febrer de 1912 va segrestar la seva última víctima: Teresita Guitart Congost. Durant dues setmanes tothom la va buscar i, en aquesta ocasió, va haver-hi una gran indignació popular ja que es demostrava que el temor de la població era cert i que les autoritats havien estat extremadament passives amb aquest tema. Seria una veïna tafanera, Claudia Elías la que trobaria la pista de Teresita. El 17 de febrer va veure una nena amb el cabell rapat mirant des d'una finestra del pati interior de la seva escala, al pis on vivia l'Enriqueta. La veïna va sospitar de la seva actitud i va parlar amb la policia.

El 27 de febrer, amb l'excusa d'una denúncia per tinença de gallines en el pis, el brigada Ribot i dos agents més van anar l'Enriqueta que es trobava al pati del carrer de Ferlandina. Fent-li saber la denúncia van portar l'assassina fins al seu pis. Ella es va mostrar sorpresa però no va oposar resistència, probablement per no aixecar sospites.

Quan van entrar els policies, van trobar dues nenes en el pis. Una d'elles era Teresita Guitard Congost i l'altra, una nena anomenada Angelita.

La Teresita va ser retornada als seus pares, després d'haver declarat. La segrestadora sostenia que l'Angelita era la seva filla i de Joan Pujaló. El marit de Enriqueta es va personar davant el jutge per voluntat pròpia solament per saber sobre la detenció de la seva esposa i va declarar que feia anys que no vivia amb ella, que no havia tingut fills i que no sabia d'on havia sortit la petita. Al final, Enriqueta va declarar que l'havia agafat quan era una nounada de la seva cunyada, a la qual li va fer creure que la nena havia mort en néixer. Enriqueta Martí Ripollés va ser detinguda i ingressada a la presó "Regna Amalia", institució demolida en 1936.

Enriqueta va ser empresonada, tot esperant judici. Va intentar suïcidar-se tallant-se les venes amb un ganivet de fusta, cosa que va fer esclatar la indignació popular perquè la gent volia que l'Enriqueta arribés al judici i anés ajusticiada en el garrot vil. Però l'Enriqueta mai va arribar a judici pels seus crims. Un any i tres mesos després de la seva detenció i passada la indignació popular, va arribar la seva mort, el 12 de maig de 1913, oficialment d'una llarga malaltia, però la realitat com a resultat d'una brutal pallissa que li va donar algunes companyes de la presó en un pati del penal.

El seu assassinat no va donar oportunitat que en un judici se sabés tota la veritat i tots els secrets que amagava, tot i que sempre hi ha hagut la sospita de que entre els clients dels seus serveis hi havia personalitat molt importants de Barcelona. La segrestadora i assassina va ser enterrada amb tota discreció en la fossa comuna del cementiri del sud-oest, situat a la muntanya de Montjuïc de Barcelona.

Enriqueta ha estat possiblement l'assassina en sèrie més mortífera que hi ha hagut a Espanya.

LA POPULARITAT DE LA VAMPIRA DEL RAVAL PER JAUME VILLANUEVA

L'Enriqueta Martí va generar, de sempre, un gran interès. Des que la seva història sinistra saltà per primer cop a les primeres planes dels diaris, la tinta s'esgotava propagant la seva mala sang. La notorietat d'Enriqueta Martí només va poder apaivagar-la l'enfonsament del Titànic.

No obstant, però, al llarg dels anys -cent, inopinadament- el record de 'La Vampira' encara perdura en la memòria dels barcelonins i dels incondicionals del crim en general. Tothom la coneix, l'Enriqueta Martí; la seva fama es universal. En els últims anys, 'La Vampira' ha aparegut en una gran quantitat de publicacions de prestigi, notícies en blocs i diaris, televisions, etc. que han contribuït a propagar la notorietat del personatge.

Los Diarios de Enriqueta Martí, Pierrot (2006); El Misterio de la calle Poniente, de Fernando Gómez (2007); La Vampira del Carrer Ponent o Els Misteris de Barcelona, Josep Arias (2007); La Mala Dona, Marc Pastor (2008); o El Cielo bajo los Pies, Elsa Plaza (2009), són algunes de les recreacions literàries que ha inspirat. Fa pocs dies hem tingut notícia que es prepara el rodatge d'una pel·lícula i una sèrie televisiva a propòsit de la terrible història d'Enriqueta Martí.

El Teatre del Raval és l'escenari paradigmàtic per tornar a la vida a 'La Vampira' que du el seu nom, just quan es compliran 100 anys de la seva detenció i mort. Escenificar la història en el mateix centre neuràlgic on es desenvolupa l'acció del melodrama és una possibilitat que no es pot obviar amb facilitat perquè resulta fascinant i única, encara que la coincidència sigui espantosa. Enriqueta Martí va segrestar nens a la Plaça del Padró, al davant mateix de la façana del teatre.

Es més, al solar que ocupa actualment el teatre hi havia un menjador de beneficència on 'La Vampira' acudia a diari a recollir la seva ració de brou dels pobres auspiciat per senyorettes piadoses de la bona societat barcelonina.

Un altre punt important que ens ha fet decidir a triar aquest teatre és l'entusiasme dels seus integrants que han fet seva la proposta i que, a més de la qualitat artística del muntatge, van comprendre de manera immediata la oportunitat de donar a conèixer de forma massiva i popularitzar el Teatre del Raval amb el vehicle de 'La Vampira'.

Esperem que el públic se senti atret per conèixer la truculenta trajectòria de l'Enriqueta Martí a través d'un musical, realitzat per professionals de reconegut prestigi i popularitat.

LA VAMPIRA DEL RAVAL BASADA EN FETS REALS PER SEBASTIÀ ARBÓ

VAMPIRISMO

Durante la primera etapa de este siglo se produjo en Barcelona el caso más curioso de vampirismo hispano, el de una mujer sanguinaria (vampirismo) Enriqueta Marti Riquelme. Su espectacular vida relaciona a los vampiros con los sueños y el culto de los muertos a los rituales que se hacían en las iglesias y al hecho de las brujas de las aldeas. ¿Cómo fue su vida y su muerte? ¿Cómo fue su vida y su muerte? ¿Cómo fue su vida y su muerte?

AMONICIÓN DE LA SIEGRETADA

El caso de ENRIQUETA Marti "la vampira" de Barcelona

EXTRAÑA MUJER

EXTRAÑA MUJER

EXTRAÑA MUJER

EXTRAÑA MUJER

EXTRAÑA MUJER

EXTRAÑA MUJER

LOCALIZAMOS A TERESA GURTART, LA ÚLTIMA VÍCTIMA

LOCALIZAMOS A TERESA GURTART, LA ÚLTIMA VÍCTIMA

LOCALIZAMOS A TERESA GURTART, LA ÚLTIMA VÍCTIMA

LOCALIZAMOS A TERESA GURTART, LA ÚLTIMA VÍCTIMA

LOCALIZAMOS A TERESA GURTART, LA ÚLTIMA VÍCTIMA

HECHICERÍA Y NECROFILIA

EXTRAÑO ROBO

EXTRAÑO ROBO

EXTRAÑO ROBO

EXTRAÑO ROBO

EXTRAÑO ROBO

La Vampira del Baral

MUERTE MISTERIOSA DE LA VAMPIRA

La muerte misteriosa de la vampira del Baral, en un momento en el que se celebraba el centenario de su nacimiento, ha sido el tema de un artículo publicado en la revista 'El Baral'.

Señala de manera de los trabajos efectuados por la 'vampira' del Baral, con los testimonios de sus familiares.

El artículo, que se publica en el número de mayo de la revista, es el resultado de un trabajo de investigación que ha llevado a cabo el periodista de la revista.

LISTADO DE VÍCTIMAS

Este es el listado de personas víctimas de la vampira del Baral, según se ha publicado en la revista 'El Baral'.

Este es el listado de personas víctimas de la vampira del Baral, según se ha publicado en la revista 'El Baral'.

DESCUBRIMIENTOS ESCABRIDOS

En las últimas horas se han descubierto algunos hechos que se han publicado en la revista 'El Baral'.

Este es el listado de personas víctimas de la vampira del Baral, según se ha publicado en la revista 'El Baral'.

EL OFICIO DE LA "VAMPIRA"

El artículo describe el modo en que la vampira del Baral ejerce su oficio, según se ha publicado en la revista 'El Baral'.

Este es el listado de personas víctimas de la vampira del Baral, según se ha publicado en la revista 'El Baral'.

Este es el listado de personas víctimas de la vampira del Baral, según se ha publicado en la revista 'El Baral'.

Este es el listado de personas víctimas de la vampira del Baral, según se ha publicado en la revista 'El Baral'.

Este es el listado de personas víctimas de la vampira del Baral, según se ha publicado en la revista 'El Baral'.

Toda la Magia Afro-Caribeña en tus manos

- Entregas de Elegués y Cabaleros de Palo Montañés
- Entregas de Santos de Palo y Guarro
- Baños de Despeque
- Exorcismos y perfumados aromáticos
- Invocaciones, Invocaciones y Respiraciones
- Velas y Vínculos especiales
- Producción para Santería, Regla de Ocha y cultivos
- Copa Magisteria Lúdica

C/ Ovidio nº13 Local 24
08286 SABADELL - Tel. 723 89 41

L'ACTUALITAT DEL NEGOCI DE LA VAMPIRA PER R.M.COSO

Avui dia la nostra consciència occidental queda escandalitzada davant la prostitució infantil i el tràfic d'òrgans, temes dels quals parla l'obra de teatre 'La vampira del Raval'. Pensem que aquest és un fet que es donava abans, que ara, en un temps on són presents els drets humans, és impossible que això passi al món.

Però la veritat és que la nostra consciència quedaria avergonyida si mirem el nostre món des de la situació que viuen milions i milions de criatures al món, infants principalment dels anomenats països en desenvolupament, criatures que moltes vegades tenen menys valor "que la bala que los mata" com ens diu el genial escriptor uruguaià Eduardo Galeano que els anomena 'Los nadie'.

La realitat actual és ben bé una altra, que la que ens agradaria contemplar, doncs 100 milions de menors en l'actualitat estan dins de xarxes de prostitució i un milió ingressa cada any. Malgrat que el gran nombre de menors es troben en països com Nepal, Índia, Tailàndia, Indonèsia... el món ric no es priva del fet i als EE.UU. i Canadà es prostitueixen mig milió d'infants i a Espanya en podem parlar de mig miler de menors prostituïts.

I d'aquest fenomen no som pas aliens, els provinents dels països desenvolupats, perquè som aquells que nodrim aquest negoci amb el turisme sexual, turisme que té rostre d'home occidental amb un poder econòmic alt. La xifra que mou aquest negoci en el món, cinc mil milions de dòlars, podria acabar amb la pobresa de tots els menors explotats.

Però no només això sinó que les noves tecnologies han donat peu a perversions encara més subtils com és l'existència de tota una xarxa mundial de pedòfils i pederastes que només han de connectar-se per veure i intercanviar informació i fotos de menors, que són exhibits com a mercaderia.

Com perquè no parlar del tràfic d'òrgans. En l'actualitat, passa el mateix que amb la prostitució: té cara de persona que no pot cobrir les seves necessitats bàsiques i ha de vendre un òrgan seu o sacrificar a un dels seus fills per a poder mantenir la resta.

Podem acabar dient que aquesta obra de teatre 'La Vampira del Raval' és una obra malauradament d'una brutal i esgarrifosa vigència en els nostres temps.

R.M. Coso
Catedràtica de Filosofia

LA PART FOSCA DEL RAVAL

El Raval multicultural i en àgil procés de modernització del Segle XXI, en què s'assenten teatres, centres culturals, institucions pedagògiques i un vibrant sector comercial, no té res a veure amb el de principis de Segle XX. El 1912 aquest barri, enquistat al centre de Barcelona, va commocionar el món amb el macabre descobriment dels aberrants crims que va cometre Enriqueta Martí, "La vampira del Raval".

Un segle després dels esgarrifosos assassinats d'un nombre no determinat d'infants - els pares, en molts casos, aclaparats per la misèria, no denunciaven les desaparicions -, el Teatre del Raval, reviu amb musical en clau d'humor la tragèdia esgarrifosa de la part fosca d'aquest centre urbà. Un elenc artístic d'alta vàlua rememorarà els successos musicats a l'escenari que, inevitablement, és el més adequat per a reviure la història de la dona indigent de dia, senyora de nit, assassina sempre, que es va relacionar amb el més selecte de la societat catalana, a la qual protegia dels mals de la malaltia amb els seus màgics unguents, extrets de les entranyes de nens trossejats salvatgement.

El Teatre del Raval els presenta una fantàstica i lluminosa escenificació teatral; no oblidin que dalt de l'escenari és on es poden reviure els horrors més grans i els amors més sublims.

Gaudeixin de l'espectacle.

Teatre del Raval

EQUIP ARTÍSTIC

Josep Arias Velasco

Nascut a Valladolid (1934), punta occidental dels Països Catalans, resideix a Barcelona des del 1968.

Entre 1968 y 1974 va intentar, sense cap èxit, ser autor teatral. Arribà a estrenar cinc obres en castellà, totes escridassades. Una d'elles, La Corrida de toros, malgrat la justa escridassada, va obtenir un esment especial del jurat al Festival de Sitges de 1970.

Inspector d'Hisenda penedit, autor teatral fracassat, mal pare i pèssim escaquista, encara es va guanyant la vida, malgrat la seva abusiva edat, tot fent d'advocat.

El musical La Vampira del Raval, basat en fets verídics succeïts a començaments del segle XX, és una obra força bèstia. Josep Arias Velasco té dues altres obres –no menys bèsties– al calaix: Nupcias, reescriptura bilingüe d'una obra escrita en castellà al 1970; i Krueel After Cirkus, escrita en llengua europea barrejada.

Albert Guinovart

Format musicalment al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, marxà a Londres a estudiar amb la pianista i pedagoga Maria Curcio. La seva activitat musical es divideix en diferents vessants: composició, orquestració, docència i interpretació pianística. En els seus recitals com a solista combina les seves pròpies obres amb un gran repertori pianístic, especialment del període romàntic i de la música espanyola. Per altra banda, el seu catàleg d'obres com a compositor inclou les òperes Atzar i Alba eterna, el ballet Terra baixa, abundant música simfònica i una prolífica producció cambrística. Seria necessari destacar també els seus musicals: Mar i cel (1988 i 2004) -premi Max a la millor composició a l'any 2006-, Flor de nit (1992), Desconcerto grosso (1994), Gaudí, el musical de Barcelona (2003) i Paradís (2005). Finalment, i dins del terreny audiovisual, ha compostat també algunes de les sintonies televisives més característiques de la televisió catalana, destacant Nissaga de poder, Mirall trencat o El cor de la ciutat.

Andreu Gallén

Barcelona (1987). Llicenciat en piano a l'ESMUC on va estudiar amb Eulàlia Solé. Acabà la carrera interpretant les Variacions Goldberg de J. S. Bach, obtenint Matrícula d'Honor. El darrer curs 2010-11 estudià piano amb Josep Colom a l'Aula de Música d'Alcalá de Henares (Madrid). Ha actuat, entre d'altres, a l'Auditori de Barcelona, al Círculo de Bellas Artes de Madrid o al Festival de Segovia. Ha estat guardonat en diversos concursos i ha realitzat un treball intens en la música de cambra. A l'any 2010 va estrenar a la Sala 2 de l'Auditori de Barcelona, amb el grup Dandys Von Bergamo, l'espectacle Pierrot! (versió escènica del Pierrot Lunaire, d'Arnold Schönberg).

Jaume Villanueva

Va debutar en la direcció al 1982 amb Zoo Story, d'Edward Albee. Aquest mateix any va guanyar el premi Adrià Gual al millor projecte de direcció per La desaparició de Wendy, de Josep M. Benet i Jornet i protagonitzada per Martí Galindo i Loles León, que va aconseguir un gran èxit de públic i crítica a Madrid i a Barcelona. Només dirigeix quan se sent íntimament implicat amb les obres que selecciona. Amor a mitges, d'Allan Aikbourn; El supervivent, de Manuel Vázquez Montalbán; La veu humana, de Jean Cocteau; la Carpa Barcelona per a la Olimpíada Cultural; Tirant lo Blanc; 1789, La Revolució, per a Catalunya Ràdio, són algunes de les seves produccions més personals. Gràcies a Con Belisa, fonamentat en Amor de don Perlimplín con Belisa en su jardín, de Federico G. Lorca, va ser nominat com a millor director visitant per l'Association of Entertainment Critics of New York (ACE), després d'una extensa gira per les ciutats més importants d'Estats Units i Mèxic, on va inaugurar el Festival Cervantino. El seu espectacle El llanto, un altre Lorca nominat dues vegades als premis MAX (2009 i 2010), ha estat aclamat unànimement pel públic i la crítica nacional i internacional. El seu darrer muntatge, Gusev, un conte de Txèkhov, es va representar a l'Espai Brossa de Barcelona.

Pep Cruz

Pep Cruz (Girona, 1948) és actor i director de teatre. Destaca dintre de la seva llarga trajectòria d'actor el seu treball en obres com *El Rei Lear* (2004), peça de Shakespeare dirigida per Calixto Bieito; *Salamandra* (2005), de Josep Maria Benet i Jornet i dirigida per Toni Casares; *Antígona* (2006), de Sòfocles, dirigida per Oriol Broggi; *Soterrani* (2008), de Josep Maria Benet i Jornet i direcció de Xavier Albertí; o *Natale in Casa Cupiello* (2010), d'Eduardo de Filippo i dirigida per Oriol Broggi. En l'àmbit de direcció, Cruz ha dirigit recentment l'obra teatral *Còmica Vida* (2008), de Joan Lluís Bozzo i *(Per)versions* (2002), de Quim Vinyes. Actualment, Pep Cruz, que també té una llarga trajectòria al món de la televisió en series com *Ventdelplà*, forma part, juntament amb els també actors Noël Oliver i Jordi Coromina, de la companyia teatral *PERversions*.

Roser Batalla

De la seva extensa i brillant carrera teatral, destaquen *El Mikad*, *La disputa*, *Fantasio*, *Mar i cel*, *Snoopy*, el musical (Premi Actriu de Repartiment AADPC 1992), *Flor de nit*, *Un ratolí, un gat, un canari i una boa a l'armari* (menció especial Premis de la Crítica 1993), *Historietes*, *Pel davant i pel darrere*, *Company*, *Fuita*, *Sota el bosc lacti*, *L'augment*, *El temps de Plank*, *La dona incompleta*, *The Full Monty*, *El mètode Grönholm* (nominada als Premis Butaca 2002), *Primera plana*, *Casa de nines*, *No són maneres de matar una dona* (nominada als Premis Butaca 2003), *Mamma mia!*, *Trueta* i *M'agrada molt el que fas*. A la televisió ha treballat a sèries com *Nissaga de poder* i *El cor de la ciutat*. També destaca per haver participat en la traducció i adaptació d'obres com *Sweeney Todd* (Premi Especial de la Crítica 1995 i Premi FAD 1996), *Chicago*, *T'estimo*, ets perfecte...ja et canviaré, *A little night music*, *The Full Monty* i *Follies*. Ha dirigit l'obra *Un roure*.

Roger Pera

Actor de doblatge des dels 8 anys, també és actor de teatre, cinema i televisió. Ha posat veu a nombroses pel·lícules, tant en català com en castellà. Destaquen Aladín, La sirenita, El rey, Robots, Madagascar, Cars... També ha estat la veu habitual dels actors Matt Damon, Tobey Mcguire, Edward Norton i Ryan Philippe. De les seves intervencions televisives destaquen 13 anys i un dia, Los misterios de Laura, Ventdelplà, Calígula o El Comisario. Al món del teatre va debutar als 10 anys amb La pregunta perduda o el Corral del Lleó. També destaquen els seus treballs a Germans de Sang, amb direcció de Ricard Reguant; Amadeus, dirigida per Àngel Alonso; Poe... Les seves últimes aparicions: In on it, Quina vida (boy's life) o al musical Jesucristo Superstar.

Jordi Coromina

Llicenciat en interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona, també és professor d'Interpretació a l'escola de teatre El Galliner, de Girona. Ha estat director artístic de les cinc primeres edicions de la Mostra de Teatre Complot, de Pineda de Mar i és cofundador de la companyia de teatre PERversions amb Pep Cruz i Noël Olivé. Ha actuat a les obres Top Model, de Sergi Pompermanyer; La presa, dirigida per Ferran Utzet; Natale in Casa Cupiello, d'Eduardo de Filippo; o a Còmica vida, de Josep Lluís Bozzo. Ha treballat també amb Mario Gas, Lita Clavé La Mañana i a la televisió ha participat a Terra Baixa i a la sèrie, encara per estrenar, Kubala, Moreno i Manchón.

Mingo Ràfols

Al llarg de la seva carrera professional ha treballat sota la direcció de noms com Lurdes Barba, Josep Mª Mestres, Calixto Bieito, Magda Puyol, Joan Ollé, Hasko Weber, Josep Galindo, Xavier Albertí, Jordi Faura, Joan Anton Rechi, Àlex Rigola, Emilià Carilla, Ariel García Valdés, Rafel Duran, Carme Portacelli, Ricard Salvat, Rosario Ruiz Rogers, Moisés Maicas, Tamzin Townsend, Mario Gas, Jerome Savary, Josep Mª Flotats, Lawrence Foster, Pere Planella, Lluís Pascual, Fabià Puigcerver o Adolfo Marsillach. Compta amb diversos reconeixements i premis d'interpretació. A l'any 2011 va finalitzar la seva col·laboració amb la Companyia del Teatre Romea amb la gira de l'espectacle *Almuerzo en casa de los Wittgenstein*, de Thomas Bernhard. Mingo Ràfols va continuar la seva activitat artística amb obres com *Fora de Joc*, de Sergi Belbel, o *Dies Felços*, de Samuel Beckett. Actualment, compatibilitza la seva trajectòria teatral amb treballs a la televisió i al cinema.

Mercè Martínez

Aquesta actriu i cantant, nascuda a Sabadell (1976), ha participat en nombrosos i exitosos espectacles teatrals com *The Full Monty*, *Fedra + o – Hipòlit*, *La ópera de cuatro cuartos*, *Amants*, *Just la fi del món*, *No són maneres de matar una dona*, *Sarau de gala*, *Obra vista*, *Casa i Jardí*, *Paradís*, *T'estimo ets perfecte, ja et canviaré*, *La Bella y la Bestia*, *El Mercader* o *Le mani forti*. També acumula una llarga trajectòria a la televisió i ha participat en sèries com *Plats Bruts*, *Ventdelpà* o *Porca Misèria*. Actulament, forma part de *La Riera*. Al món del cinema ha treballat a *Sévigné* i *Va a ser que nadie es perfecto*.

Valentina Raposo (Anita Maravillas)

Titellaire. Llicenciada en Arts Escèniques per la Universitat Catòlica de Xile, va fer un màster en arts escèniques a l'Institut del Teatre de Barcelona amb la seva tesina Más allá del teatro de títeres. Valentina Raposo va aprendre l'art de la confecció de titelles amb el mestre Pepe Ota. A l'any 2005 va crear la companyia de teatre de titelles 'Anita Maravillas' amb la que es dedica a l'artesania de construir titelles i a la creació d'espectacles. Col·labora amb la companyia de titelles de Herta Frankel des de l'any 2005. Entre 2005 i 2008, va participar a l'obra teatral Con Belisa, de la companyia Octubre Teatral i dirigida per Jaume Villanueva. Amb aquesta companyia ha realitzat gires per Espanya, Estats Units i Mèxic.

Maria Araujo

Disseny de vestuari, investigació d'imatge i caracterització per a cine, teatre, televisió i altres audiovisuals. Destaca de la seva trajectòria en teatre els vestuaris de Nois d'història, Música clàssica, Macbethladymacbeth, Swenney Tood i El perro del hortelano, entre d'altres. D'altra banda, en l'àmbit cinematogràfic destaca la seva tasca en la confecció del vestuari de pel·lícules com Iris, de Rosa Vergés; El pianista, de Mario Gas, i Tic Tac, de Rosa Vergés. Ha guanyat el Premio ADE de Figurinismo por Tío Vania i va obtenir un premi MAX per Amadeus.

Ramon de los Heros

Provinent del món de la plàstica, concretament de la pintura, es va dedicar posteriorment a la il·lustració infantil i publicitària durant vuit anys. Per accident, i sense cap intenció de dedicar-s'hi, fa una substitució d'un actor de la companyia de teatre de carrer 'Sarruga' i es va apassionar pel món de la interpretació. Va començar una nova trajectòria com actor i constructor d'elements teatrals. Finalitzat el període amb 'Sarruga', va formar un nou grup, 'Discípulos de Morales', amb dos socis més, i on va fer les funcions de gerent, actor, dissenyador i director artístic. Va començar a dissenyar i construir per a la seva i altres companyies, a la vegada que va anar actuant per tota Europa. Paral·lelament, i com a conseqüència de l'èxit d'algunes de les seves construccions, li van començar a sortir feines per fer decorats per a cine, publicitat i decoració d'espais. Després de la dissolució de 'Discípulos' a l'any 2007, actualment treballa sol o dirigint un grup multidisciplinar d'artistes. Un dels seus treballs més destacats ha estat el disseny i la construcció dels mecanismes i decorats de la pel·lícula L'habitació de Fermat, dirigida per Luis Piedrahita i Rodrigo Sopeña. El seu darrer treball ha estat Gusev, un conte de Txèkhov, dirigit per Jaume Villanueva i representat al Brossa Espai Escènic de Barcelona.

Carles Valero

Amb més de 38 anys de professió, es fa difícil la tria dels treballs teatrals tècnics d'aquest enginyer que va arribar a l'escena per casualitat. Cap tècnic del Gran Teatre del Liceu, del Teatre Condal o d'Scala Barcelona, destaca la direcció de projecte i d'obra del Palau de les Arts de València o del nou Cafè Concert El Molino de Barcelona. Com il·luminador va treballar a Idomeneo, al teatre La Fenice (Venècia) sota la direcció d'Emilio Sagi; a Un Ballo in Maschera i Il Puritani, dirigides per Mario Gas al Gran Teatre del Liceu; a Die Meistersinger von Nürnberg, reposició amb els decorats originals de Mestres Cabanes; a Boris Gudonov, dirigida per Piero Faccioni; i a Tosca, dirigida per Christoph Meyer. En teatre, destaquen Opera de Tres Rals i La Ronda, amb la direcció de Mario Gas; Rimel y Castigo y Orgullosamente Humilde, d'Angel Pavlowsky; Les portes del Destí, al Teatre Arnau amb Amparo Moreno; o El rei de l'Orient al Teatre Condal, sota la direcció d'Amparo Moreno.

OCTUBRE TEATRAL

La companyia de teatre independent barcelonina puja per primera vegada als escenaris l'any 2005 amb CON BELISA, 'Amor de don Perlimplín con Belisa en su Jardín'. Un Lorca surrealista d'imatges inquietants que s'estrena al petit Espai Brossa de Barcelona. La fantàstica acollida per part del públic i de la crítica permet l'inesperada representació de l'obra a Nova York, Chicago, Miami, Albuquerque, Festival Internacional Cervantino, Mèxic D.F. Ciudad Juárez, Chihuahua, Guanajuato, Guadalajara, Aguascalientes, Festival de Teatro Contemporáneo de Badajoz, Càceres, Màlaga, Madrid, Alcalà i La Garriga. L'èxit d'aquest primer muntatge que obté el reconeixement de l'Associació de Crítics de Nova York (ACE) amb dues nominacions al millor director visitant i a la millor escenografia animen a la companyia a engegar una segona producció: EL LLANTO. El segon muntatge basat en la llegia de 'Llanto por Ignacio Sánchez Mejías', també de Lorca, consolida la trajectòria d'Octubre Teatral. Estrenat al Gran Teatro de Càceres el 2007, EL LLANTO, porta més de 150 funcions guanyant-se l'entusiasme del públic i de la crítica. Representat al Teatro del Mercado de Saragossa, ha fet dues temporades a Barcelona, a l'Espai Brossa i al Teatre Poliorama, Corral de Comedias de Alcalà, Teatro Echegaray de Màlaga, Teatre Principal d'Olot, Universidad Menéndez Pelayo de Santander, Carnival Center de Miami i també al Teatro Español de Madrid on ha esdevingut un dels èxits més notables de la temporada del 2009/2010. Palma de Mallorca, San Martín de Buenos Aires, Marroc i Síria són els pròxims destins on la companyia escenificarà EL LLANTO. El darrer espectacle de la companyia és "Gusev un conte de Txèkhov" representat del 16 de març al 10 d'abril de 2011 a l'Espai Joan Brossa de Barcelona" "La Vampira del Carrer Ponent" de Josep Arias Velasco, accèssit del XVIIè Premi de Teatre de la SGAE 2008, està en procés de producció i, tot indica, que s'estrenarà el desembre de 2012 al Teatre del Raval de Barcelona.

*La Vampira
del Raval*

TEATRE DEL RAVAL

C. Sant Antoni Abat, 12
08001-Barcelona
Tel. 934 433 819
www.teatredelraval.com

Per a més informació

Cristina Raventós – Teatre del Raval
contacte@teatredelraval.com
+34 657 907 623

Carmen Vicente - Xtrategium
cvicente@xtrategium.es
+34 696 130 783

www.lavampiradelraval.com
www.octubreteatral.com

TEATRE
del
RAVAL

*La Vampira
del Raval*